

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) Mgr. E. J., a b) Mgr. J. N.**, oba zast. JUDr. Michalem Zemanem, advokátem, se sídlem Plaská 623/5, Praha 5, proti žalovanému: **Městský úřad Proseč**, se sídlem nám. Dr. Tošovského 18, Proseč u Skutče, zast. Mgr. Tomášem Novotným, advokátem, se sídlem U Cihláře 3888, Havlíčkův Brod, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. M. R., zast. JUDr. Jiřím Kosem, MSc., advokátem, se sídlem Smilova 373, Pardubice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 13. 12. 2023, č. j. 52 A 91/2018-391,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 13. 12. 2023, č. j. 52 A 91/2018-391, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobci a) a b) (dále jen „žalobci“) se žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) domáhali ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Uvedený nezákonný zásah spatřovali jednak v tom, že žalovaný (dále také jen „stavební úřad“) vydal souhlas s užíváním stavby stavebníkům Ing. M. R. (osoba zúčastněná na řízení) a PharmDr. P. R. pro stavbu rodinného domu na adrese X, parc. č. st. X, v k. ú. P. u S., včetně zpevněných ploch na tomtéž pozemku (dále také jen „stavba“), kterou stavebníci provedli v rozporu s ověřenou stavební dokumentací a k ní žalobci uděleným souhlasem. Nezákonný zásah dále žalobci spatřovali také v tom, že s nimi žalovaný nejednal jako s účastníky řízení v řízení o nařízení odstranění uvedené stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), které fakticky zahájil sdělením ze dne 4. 10. 2017, nezaslal žalobcům usnesení o zahájení řízení, v tomto fakticky zahájeném řízení nepokračoval a nevydal meritorní rozhodnutí a dne 1. 11. 2017 žalobcům sdělil, že řízení o nařízení odstranění stavby zahajovat nebude. Žalobci se proto v žalobě ze dne 8. 6. 2018 domáhali, aby krajský

soud 1) žalovanému zakázal pokračovat v nezákonném zásahu v jeho další úřední činnosti, 2) žalovanému uložil bezodkladně obnovit stav před zásahem, 3) žalovanému uložil pokračovat v zahájeném řízení o odstranění stavby a 4) postup žalovaného spočívající ve vydání souhlasu s užíváním stavby zhotovené v rozporu s ověřenou stavební dokumentací a uděleným souhlasem žalobců prohlásil za nezákonný.

[2] Krajský soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 22. 5. 2019, č. j. 52 A 91/2018-195 (dále jen „první rozsudek krajského soudu“) tak, že žalobu zamítl co do požadavku, aby byla žalovanému uložena povinnost pokračovat v zahájeném řízení o odstranění stavby (I. výrok), jakož i co do požadavku, aby soud určil, že souhlas s užíváním stavby byl nezákonný a aby žalovanému zakázal v další úřední činnosti z tohoto souhlasu vycházet (II. výrok).

[3] Ke kasační stížnosti žalobců a) a b) však tento rozsudek Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 7. 2021, č. j. 4 As 265/2019-64 (dále také jen „první zrušující rozsudek“), zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud následně usnesením ze dne 22. 11. 2021, č. j. 52 A 91/2018-232, žalobce a) a b) vyzval k odstranění vad petitu žaloby spočívajících v jeho neurčitosti. Žalobci tuto opravu provedli a nadále požadovali, aby krajský soud 1) určil, že závěr žalovaného o možnosti započít s užíváním stavby je nezákonným zásahem, 2) zrušil protokol ze závěrečné kontrolní prohlídky stavby ze dne 31. 8. 2017, 3) určil, že nezahájení řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona žalovaným z moci úřední je nezákonným zásahem, a 4) přikázal žalovanému, aby řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona neprodleně zahájil.

[5] Krajský soud nato usnesením ze dne 22. 2. 2022, č. j. 52 A 91/2018-310, žalobu v částech uvedených výše pod body 1) a 2) vyloučil k samostatnému projednání s tím, že řízení o této části žaloby bude vedeno pod sp. zn. 52 A 11/2022.

[6] V části, kterou se žalobci domáhali určení, že nezahájení řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona žalovaným z moci úřední je nezákonným zásahem, a přikázání žalovanému, aby řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona neprodleně zahájil [výše označené návrhy pod body 3) a 4)], krajský soud žalobu usnesením ze dne 23. 3. 2022, č. j. 52 A 91/2018-317 (dále jen „usnesení ze dne 23. 3. 2022“) odmítl. Dospěl totiž k závěru, že v posuzovaném případě nebyla splněna základní podmínka přípustnosti zásahové žaloby, která vyplývá z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, a to, že žalobci a) a b) před jejím podáním učinili podnět k zahájení řízení o odstranění stavby k příslušnému stavebnímu úřadu (žalovanému) podle § 42 správního řádu. Krajský soud proto žalobu odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 téhož zákona.

[7] I uvedené usnesení krajského soudu však Nejvyšší správní soud zrušil svým rozsudkem ze dne 16. 8. 2023, č. j. 4 As 120/2022-36 (dále jen „druhý zrušující rozsudek“). V něm uzavřel, že krajský soud pochybil, dospěl-li k závěru, že stěžovatelé neučinili podnět k zahájení řízení o odstranění stavby u příslušného stavebního úřadu (žalovaného) ve smyslu § 42 správního řádu, a tudíž že nesplnili podmínku přípustnosti zásahové žaloby vyplývající z rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 As 108/2019-39. Podání žalobců ze dne 11. 12. 2017,

pokračování

27. 12. 2017 učiněná u stavebního úřadu představovala takový podnět a následně také podání ze dne 14. 6. 2018 učiněné u Krajského úřadu Pardubického kraje zahrnovalo podnět k opatření proti nečinnosti nadřízenému správnímu orgánu podle § 80 odst. 2 správního řádu. Krajský soud tudíž pochybil v tom, že žalobu stěžovatelů odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 85 téhož zákona pro její nepřípustnost.

[8] V dalším řízení krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) žalobu zamítl. Shledal, že žalobci tvrzený nezákonný zásah nesplňuje zákonnou podmínku přímého zkrácení práv žalobců. Byť žalobci uvedené zkrácení na svých právech nezákonným zásahem žalovaného tvrdili, podle krajského soudu toto zkrácení neprokázali. To je však podmínka vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005–65, či rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Aps 10/2012–20, a též z rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 As 108/2019-39.

[9] Krajský soud se v otázce přímého zkrácení práv žalobců nejprve zabýval jimi předloženým znaleckým posudkem Ing. Vladislava Wicherka, znalce v oborech ekonomika a stavebnictví, odvětví ceny a odhady nemovitostí a stavby obytné, vady a poruchy, ze dne 14. 3. 2018, č. 5569-017/18. Ten byl vyhotoven za účelem posouzení projektovaného a skutečného výškového osazení novostavby rodinného domu č. pop. X k. ú. P. u S., do terénu se závěrem, že stavba je výškově osazena do terénu v rozporu s doloženou částí projektové dokumentace (pro ohlášení stavby-poznámka soudu). Krajský soud k tomuto posudku uvedl, že z něj nelze vyvodit tvrzený rozpor stavby se stavební dokumentací, který by měl za následek přímé zkrácení práv žalobců. Poukázal na to, že znalec vypracoval posudek bez jakéhokoliv měření a na místě samém ani nebyl, což dovodil z tvrzení osoby zúčastněné na řízení, neboť ta znalci nikdy neumožnila vstup na svůj pozemek. Ve znaleckém posudku je podle krajského soudu obsažena ničím nepodložená domněnka znalce o možnosti změn odtokových poměrů s možným dopadem na sousední nemovitosti (žalobců), aniž by byla blíže konkretizována. Znalec podle krajského soudu vycházel z blíže nespecifikované „výškové kóty 0,00“, aniž by tuto stanovil, přitom výškové měření je třeba provést k nějakému pevnému bodu. Krajský soud dodal, že problematikou odtokových poměrů by se měl zabývat spíše znalec z oboru vodního hospodářství. Krajský soud k tomuto znaleckému posudku shrnul, že *„považuje tento posudek, v nadsázce řečeno, za bezvýznamný, cár papíru“, jehož obsah mohl být zřejmě určen jen subjektivním, bezdůvodným zájmem žalobců na odstranění zmíněné stavby.*“ Z uvedeného důvodu nepovažoval za nutné provádět další dokazování zejména výsledkem znalce či zadáním dalšího znaleckého posudku.

[10] Krajský soud naopak ve svých závěrech vyšel ze závěrů Hydrotechnického posouzení ovlivnění odtoků z ploch rodinného domu č. p. X zpracovaného Agroprojekcí Litomyšl s.r.o., vypracovaného v dubnu 2019 (dále jen „hydrotechnické posouzení“) a z dalšího znaleckého posudku Josefa Jůna, znalce z oboru stavebnictví, odvětví stavby obytné a zemědělské a pro obor ekonomika, odvětví ceny a odhady nemovitostí, ze dne 4. 3. 2019, č. 5656/16/2019, které předložila osoba zúčastněná na řízení. Z prvního z nich dovodil závěr o nezhoršení odtokových poměrů v lokalitě vlivem stavby a z druhého pak to, že výškové osazení stavby do terénu je v souladu s předloženou dokumentací pro ohlášení stavby.

[11] K tvrzení žalobců, že venkovní schodiště, původně v projektové dokumentaci navržené o třech schodech, jehož vrchol neměl být v úrovni čisté podlahy stavby, bylo ve skutečnosti provedeno tak, že obsahuje pět schodů a vede až k úrovni čisté podlahy stavby, a proto představuje přístavbu či půdorysné rozšíření stavby, krajský soud závěrem uvedl, že se jedná o nepodstatnou odchylku provedené stavby od projektové dokumentace, kterou připouští stavební zákon v § 121 v případě, kdy ke zhotovení stavby bylo vydáno stavební povolení. Dále dodal, že i kdyby tomu tak nebylo, žalobci přesto neprokázali, že by touto změnou byli přímo zkráceni na svých právech takovým způsobem, který by zakládal důvody pro zahájení řízení o nařízení odstranění stavby. Žalobci předložený a podle krajského soudu nepřezkoumatelný znalecký posudek Ing. Vladislava Wicherka uvedené zkrácení na právech doložit nemohl.

II.

[12] Žalobci a) a b) (dále společně jen „stěžovatelé“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhují, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, eventuálně, aby přikázal žalovanému zahájit řízení o nařízení odstranění stavby.

[13] Stěžovatelé předesílají, že byt podávají v pořadí třetí kasační stížnost, přesto je přípustná, neboť řešená otázka nemohla být předmětem prvních dvou kasačních stížností.

[14] Stěžovatelé nejprve rekapitulují, že osoba zúčastněná na řízení požádala o všechna veřejnoprávní povolení ke stavbě a požádala i o souhlas se zhotovením stavby je jako sousedy, kteří jí tento souhlas udělili. Poté zhotovila stavbu umístěnou do původního rostlého terénu o 50 cm výše, doplnila jej navážkou, kterou spádovala k okolním mezujícím pozemkům sousedů. V takovém případě však ne zahájením řízení o odstranění stavby včetně eventuálního řízení o dodatečném povolení stavby, které by představovalo účinný způsob ochrany práv stěžovatelů, a sloužilo by k ochraně hmotných práv potencionálních účastníků stavebního řízení, případně územního řízení, však došlo ke zkrácení jejich práv. Rozpor provedení stavby se stavební dokumentací vyplývá jak ze znaleckého posudku Ing. Vladislava Wicherka, tak i z přípisu žalovaného ze dne 4. 10. 2017. Ten podle stěžovatelů fakticky řízení o nařízení odstranění stavby zahájil, ale stěžovatelům usnesení o jeho zahájení nezaslal. Stejně tak se žalovaný nezaobíral otázkou změny stavby před jejím dokončením, kterou sám zjistil, ale pouze stěžovatelům sdělil, že důvod k zahájení řízení o nařízení odstranění stavby odpadl, aniž by vydal meritorní rozhodnutí. Krajský soud se tímto postupem nezabýval a uvedenou žalobní námitku zcela pominul.

[15] Stěžovatelé vyslovují nesouhlas s hodnocením znaleckého posudku Ing. Vladislava Wicherka krajským soudem a trvají na tom, že pokud krajský soud měl za to, že některé skutečnosti nejsou z tohoto posudku zřejmé, měl k jejich vysvětlení či doplnění tohoto znalce vyzvat. Závěry krajského soudu, které k uvedenému posudku vyslovil, jsou nepravdivé. Znalec provedl dne 11. 1. 2018 prohlídku na místě samém za přítomnosti stěžovatelů, jak vyplývá ze samotného znaleckého posudku. Je v něm také uvedeno, z jakých podkladů znalec vycházel. Pokud krajský soud rozporoval znalecký posudek proto, že není zřejmé, z jaké výškové kóty znalec vycházel a jak tuto kvótu stanovil, stěžovatelé dodávají, že z dokumentace založené ve správním spise lze jednoznačně usoudit na výškové umístění stavby, aniž je k tomu třeba měření. Krajským soudem zmiňovaný nedostatek projektové dokumentace, která podle něj neobsahuje označení nadmořské výšky stavby, pak nelze

pokračování

přičítat k tíži stěžovatelům či znalci, ale žalovanému, který měl tuto dokumentaci vrátit k dopracování. Stěžovatelé však trvají na tom, že změna výškového umístění stavby představuje podstatnou odchylku od projektové dokumentace ve smyslu § 118 odst. 7 stavebního zákona.

[16] K hydrotechnickému posouzení, z nějž krajský soud v napadeném rozsudku vycházel, stěžovatelé uvádějí, že otázka ovlivnění či neovlivnění odtokových poměrů stavbou je otázkou odbornou, kterou přísluší posoudit žalovanému či jím ustanovenému znalci. V daném případě však předložené hydrotechnické posouzení nechala vypracovat osoba zúčastněná na řízení od společnosti Agroprojekce Litomyšl s.r.o., se kterou tato osoba při své činnosti spolupracuje. Nadto se nejedná o hydrogeologické posouzení, nýbrž o hydrotechnický výpočet. Stěžovatelé se neobávají zhoršení vsaku vody, nýbrž změny odtokových poměrů v území. Posouzení aplikace § 80 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, podle nějž povolení stavebního úřadu vyžadují terénní úpravy, kterými se podstatně mění vzhled prostředí nebo odtokové poměry, je taktéž věcí stavebního úřadu. Ten sice může postupovat v součinnosti s vodoprávním úřadem či využít posouzení vypracované zmíněnou společností, ale je sám tím orgánem, který musí o této otázce rozhodnout. Stavební úřad však takto nepostupoval a o uvedené otázce vůbec nerozhodoval, a proto jsou závěry krajského soudu, týkající se této vysoce odborné otázky o vlivu stavby (terénních úprav) na odtokové poměry území pouhým převzetím závěru hydrotechnického posouzení, resp. výpočtu, s čímž stěžovatelé nesouhlasí. Správní orgány byly povinny se touto otázkou zabývat, a průsaky a podmačení podzemních prostor nemovitostí ve vlastnictví stěžovatelů samy odborně zhodnotit. Uvedené je tedy také důvodem pro zahájení řízení o nařízení odstranění stavby, v němž by byly zajištěny všechny důkazy potřebné pro řádné zjištění a zhodnocení skutkového stavu věci.

[17] Ke znaleckému posudku znalce Josefa Jůna pak stěžovatelé uvádí, že jej znalec původně vyhotovil bez toho, že by obsahoval znaleckou doložku podle § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“). Tu znalec doplnil až dne 14. 9. 2023 a ihned poté požádal o výmaz z rejstříku znalců. Stěžovatelé několikrát navrhovali provedení výsledku obou znalců k vysvětlení jejich znaleckých závěrů, to však krajský soud odmítl bez věcných důvodů. Stěžovatelé konečně obsáhle polemizují se závěry znaleckého posudku tohoto znalce a považují jej za rozporný s obsahem spisové dokumentace.

III.

[18] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Rovněž nesouhlasí se závěry znaleckého posudku znalce Ing. Wicherka, tedy s tím, že by došlo k umístění stavby v rozporu s projektovou dokumentací. Ta totiž nestanovuje nulovou výšku vzhledem k okolnímu terénu, a nelze tedy přesně určit, zda skutečné provedení a zasazení do terénu odpovídá projektu či nikoliv. Pro stavební úřad je pak rozhodné, že výškové provedení je v souladu s okolním terénem a s výškou chodníku, resp. vozovky. Uvedená stavba podle žalovaného výškově nevybočuje. Ostatně Ing. Vladislav Wicherek nedospěl k jednoznačnému závěru, že by budova rodinného domu byla osazena do terénu v rozporu s doloženou částí projektové dokumentace, jak namítají stěžovatelé. A i kdyby takové výškové umístění stavby bylo v rozporu s projektovou dokumentací, nebyl by to podle žalovaného přesto důvod k nařízení odstranění stavby, neboť intenzita rozporu s touto dokumentací by nebyla značná a neexistovaly by tak rozumné předpoklady pro zahájení

uvedeného řízení, jak požaduje Nejvyšší správní soud v rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 As 108/2019 - 39.

[19] K tvrzení týkajícímu se venkovního schodiště žalovaný dále uvádí, že to není součástí půdorysného ohraničení stavby, ale pouhou venkovní úpravou. Skutečné provedení schodiště je sice oproti původnímu projektu mírně odlišné, nelze jej však v žádném případě považovat za přístavbu nebo půdorysné rozšíření stavby, jak namítají stěžovatelé. Jednalo by se o drobnou změnu v konstrukčním provedení stavby, která se nijak nepromítla do veřejného zájmu, a nemůže být tudíž důvodem pro zahájení řízení o nařízení odstranění stavby.

IV.

[20] Osoba zúčastněná na řízení svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

V.

[21] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[22] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost týchž stěžovatelů, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval její přípustností ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, *jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[23] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k opakovaným kasačním stížnostem v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, dovodil, že „[n]ení pochyb o tom, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. - jak bylo vyloženo shora citovanou judikaturou - brání Nejvyššímu správnímu soudu v tom, aby se v řízení o opakované kasační stížnosti za nezměněného skutkového a právního stavu vyjadřoval k námitkám, které ve svém dřívějším rozsudku označil za nedůvodné, neboť také tímto závěrem svého předchozího rozsudku v dané věci je vázán. Obdobně je třeba nahlížet na námitky, které účastník řízení ve své první kasační stížnosti neuplatnil, ačkoli je uplatnit mohl. Nejvyšší správní soud o takových námitkách nerozhodoval, a jejich posouzení se proto nestalo součástí závazného právního názoru či pokynu. Účastník řízení totiž v druhé kasační stížnosti může napadnout jedině nesprávnou realizaci závazného právního názoru či pokynu a závěry z ní vyplývající, včetně nastolení otázek, které nemohly být předmětem první kasační stížnosti proto, že – typicky pro procesní vady – nebyly řešeny v první kasační stížnosti napadeném rozhodnutí krajského soudu.“

[24] Již dříve také rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56, vyslovil, že „zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu.“

[25] Jak již uvedeno, v posuzovaném případě zrušil Nejvyšší správní soud první rozsudek krajského soudu svým prvním zrušujícím rozsudkem. Důvodem bylo jednak to, že krajský

pokračování

soud, aniž stěžovatele v řízení o žalobě poučil o nutnosti upřesnění žalobního petitu postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., dále to, že dospěl k nesprávným právním závěrům ohledně předpokladů uplatnění zásahové žaloby (byť ty formuloval Nejvyšší správní soud až v rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 As 109/2019-39 vydaném po vydání prvního rozsudku krajského soudu), a konečně i to, že krajský soud vycházel při posouzení žalobních námitek týkajících se vydání souhlasu s užíváním stavby z jiného skutkového základu, než stěžovatelé uplatňovali.

[26] Krajský soud na to znovu rozhodoval, tentokrát usnesením ze dne 23. 3. 2022, kterým žalobu odmítl. Dospěl k závěru, že stěžovatelé neučinili podnět k zahájení řízení o odstranění stavby na adrese X, u příslušného stavebního úřadu ve smyslu § 42 správního řádu, a tudíž nesplnili základní podmínku přípustnosti zásahové žaloby vyplývající ze shora zmíněného rozsudku rozšířeného senátu. Uvedené usnesení Nejvyšší správní soud zrušil druhým zrušujícím rozsudkem. V něm shledal závěr krajského soudu o nesplnění podmínek přípustnosti zásahové žaloby nesprávným. Na to již krajský soud rozhodl napadeným rozsudkem, který je předmětem přezkumu v nynějším řízení.

[27] Stěžovatelé nyní krajskému soudu vytýkají chybné posouzení toho, zda jsou naplněny podmínky zásahové žaloby vyplývající z § 82 s. ř. s., za nichž se stěžovatelé mohou domáhat ochrany, zejména pak podmínky přímého zkrácení na jejich veřejných subjektivních právech. Z uvedené rekapitulace je zřejmé, že stěžovatelé uplatňují námitky, které nemohly být předmětem jejich první či druhé kasační stížnosti.

[28] Nynější kasační stížnost je tudíž přípustná a je také důvodná.

[29] Stěžovatelé v ní mimo jiné namítají vady řízení před krajským soudem, které měly vliv na zákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud se tedy zabýval nejprve těmito kasačními námitkami. Bylo by totiž předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byla tato argumentace důvodná a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. naplněn. Nejvyšší správní soud přitom zmíněnou vadu dovodil, jak dále vyloží.

[30] Podle § 52 odst. 1 s. ř. s., *soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné.*

[31] Podle § 64 s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení první a třetí části občanského soudního řádu.*

[32] Podle § 127a o. s. ř., *jestliže znalecký posudek předložený účastníkem řízení má všechny zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, postupuje se při provádění tohoto důkazu stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný soudem. Soud umožní znalci, kterého některá ze stran požádala o znalecký posudek, nahlédnout do spisu nebo mu jinak umožní seznámit se s informacemi potřebnými pro vypracování znaleckého posudku.*

[33] Podle § 127 odst. 2 o. s. ř., *je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, je nutno požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, soud nechá znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem.*

[34] Nejvyšší správní soud zastává setrvalý názor, že krajský soud se nezabývá jen formálními náležitostmi znaleckých posudků, ale bere v úvahu například i správnost a úplnost vstupních údajů, metody zkoumání a přesvědčivost znaleckých závěrů. Krajský soud sice nedisponuje odbornými znalostmi, nicméně je třeba rozlišovat obory, u nichž laik v tom kterém oboru vůbec nemůže rozeznat správnost metodiky posuzování a výsledného odborného závěru, a obory, v nichž to vyloučeno není. Jiný přístup by zcela popíral právo soudu na volné hodnocení důkazů a činil by soudní rozhodování zcela závislým na znalcích. Cílem dokazování v řízení před soudem je pak řádné zjištění skutkového stavu věci, přičemž soud v první řadě váží důkazy provedené ve správním řízení; přitom se zabývá i jejich důkazní hodnotou, tedy tím, zda důkazy jsou úplné, bezrozporné a hodnověrné (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2017, č. j. 2 Afs 74/2017-46).

[35] Také Nejvyšší soud již v minulosti ve svém rozsudku ze dne 3. 2. 2011, sp. zn. 22 Cdo 4532/2010, vymezil, co konkrétně přísluší soudu hodnotit ve vztahu ke znaleckému posudku, a co naopak nikoliv, resp. jak má postupovat, jestliže dospěje k tomu, že znalecký posudek není řádně odůvodněn a jsou zde pochybnosti o jeho věcné správnosti. V uvedeném rozsudku dovodil, že znalecký posudek podléhá volnému hodnocení důkazů a že „[p]ři hodnocení důkazu znaleckým posudkem se soud musí zabývat tím, zda posudek znalce má všechny formální náležitosti, tedy zda závěry uvedené ve vlastním posudku jsou náležitě odůvodněny a zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda znalec vyčerpal úkol v rozsahu, jak mu byl zadán, zda přihlédl ke všem skutečnostem, s nimiž se měl vypořádat, zda jeho závěry jsou podloženy výsledky řízení a nejsou v rozporu s výsledky ostatních provedených důkazů. Soud však nemůže přezkoumávat věcnou správnost odborných závěrů znalce, neboť k tomu soudci nemají odborné znalosti anebo je nemají v takové míře, aby mohli toto přezkoumání zodpovědně učinit. To však neznamená, že je soud vázán znaleckým posudkem, že jej musí bez dalšího převzít. Pokud soud má pochybnosti o věcné správnosti znaleckého posudku, nemůže jej nahradit vlastním názorem, nýbrž musí znalci uložit, aby podal vysvětlení, posudek doplnil nebo jinak odstranil jeho nedostatky, popřípadě aby vypracoval nový posudek, nebo musí ustanovit jiného znalce, aby věc znovu posoudil a vyjádřil se i ke správnosti již podaného posudku. (...) Institut znaleckého posudku vychází z toho, že znalec má odborné znalosti, kterými soud nedisponuje. Závěry posudku musí být jistě řádně odůvodněny; to však neznamená, že by znalec musel zdůvodnit každý dílčí závěr či zjištění; takový požadavek by vypracování znaleckého posudku neúměrně komplikoval. Je tedy na soudu a na účastnících, aby tam, kde to považují za nutné, žádali znalce o bližší zdůvodnění a vysvětlení, jak dospěl k jednotlivým závěrům.“ Citované judikатурní závěry Nejvyššího soudu jsou plně použitelné i v souzené věci, neboť i v soudním řízení správním krajský (městský) soud při provádění důkazu znaleckým posudkem postupuje podle výše uvedené právní úpravy obsažené v občanském soudním řádu.

[36] Z obsahu soudního spisu je zřejmé, že stěžovatelé v posuzované věci předložili krajskému soudu jako důkaz znalecký posudek vypracovaný Ing. Vladislavem Wicherkem, znalce v oborech ekonomika a stavebnictví, který měl podle v něm uvedeného zadání „posoudit projektované a skutečné osazení novostavby RD č. pop. X do terénu“. Stěžovatelé uvedený důkaz navrhovali za účelem prokázání svého tvrzení o tom, že stavba je v rozporu s projektovou dokumentací, což ovlivňuje odtokové poměry v okolí stavby, a tudíž dochází k podmáčení jejich nemovitostí. Pro tento rozpor stavby s projektovou dokumentací měli za to, že bylo povinností žalovaného zahájit s osobou zúčastněnou na řízení (stavebníkem)

pokračování

řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 stavebního zákona. Nezahájení tohoto řízení považují za nezákonný zásah do jejich veřejných subjektivních práv.

[37] Znalec Ing. Wicherek v daném posudku stěžovatelům přisvědčil a rozpor stavby (její výškové osazení v terénu) s projektovou dokumentací dovodil. Svoje závěry opřel o ústní informace, objednávku posudku, projektovou dokumentaci pro ohlášení stavby z 11/2014, pořízené fotodokumentace, jakož i z informací z katastru nemovitostí. Dne 11. 1. 2018 provedl šetření na místě, při němž však nebyl připuštěn přímo na pozemek osoby zúčastněné na řízení. Ve svém posudku tudíž uvedl, že v něm uváděné hodnoty jsou pouze orientační. Ani to ale nemělo vliv na jeho závěr o rozporu výškového osazení stavby v terénu s projektovou dokumentací, které je podle něj nejvíce patrné v severním průčelí budovy, kde je umístěno venkovní schodiště. Projektovaný stav vymezil na úroveň 0,00 a výškový rozdíl určil v rozmezí + 45 až 50 cm. Znalecký závěr pak zněl: *„S odkazem na obsah kapitoly B lze souhrnně rekapitulovat, že budova rodinného domu č. pop. X je výškově osazena do terénu v rozporu s doloženou částí projektové dokumentace o přibl. + 45 až 50 cm. Provedením terénních úprav s navýšením části okolních ploch je možno přepokládat změnu odtokových poměrů s možným dopadem na sousední nemovitosti.“*

[38] V řízení o žalobě předložila znalecký posudek také osoba zúčastněná na řízení. Jednalo se o znalecký posudek zpracovaný Josefem Jünem, znalcem z oboru stavebnictví (odvětví stavby obytné a zemědělské) a ekonomika. Jeho zadání znělo: *„Porovnání skutečného výškového osazení domu čp. X s výškovým osazením podle dokumentace pro ohlášení stavby“*. Uvedený znalec dovodil opačný závěr než Ing. Wicherek. Vycházel přitom z projektové dokumentace pro ohlášení stavby z 11/2014, z informací a údajů sdělených objednatelem posudku a ze skutečností a výměr zjištěných na místě dne 28. 2. 2019. Znalec v posudku uvedl, že je zcela jednoznačné, že posuzované výškové osazení rodinného domu do terénu je v souladu s předloženou dokumentací pro ohlášení stavby s tím, že jako srovnávací rovinu zvolil výšku chodníkové obruby. Znalec Jůn vyslovil posudkový závěr, že *„[z] uvedených údajů zcela jednoznačně vyplývá, že posuzované výškové osazení rodinného domu do terénu je v souladu s předloženou dokumentací pro ohlášení stavby.“*

[39] Osoba zúčastněná na řízení předložila také zmiňované hydrotechnické posouzení, které se zaměřovalo na odtokové poměry v lokalitě po realizaci novostavby rodinného domu stavebníka (osoby zúčastněné na řízení). Jeho účelem bylo kvantifikovat míru dopadu na danou lokalitu realizací stavby. Zpracovatel posouzení v něm uvedl, že ke zhoršení odtokových poměrů v lokalitě proti původnímu stavu nedochází, a naopak dochází ke snížení zátěže povrchového odtoku.

[40] Jak již výše uvedeno, krajský soud posoudil znalecký posudek Ing. Vladislava Wicherka jako nepřezkoumatelný, nejasný, nepravdivý, dokonce jej označil za *„bezvýznamný ‚cár papíru‘“*, neboť podle něj znalec vůbec neprovedl šetření na místě a jeho závěry jsou pouze nepodloženými úvahami mimo jiné i proto, že měření provedl od jakési *„výškové kóty 0,00“*. Z uvedených důvodů krajský soud odmítl provést výslech znalce či doplňovat další znalecký posudek. Přijal totiž za své opačné závěry znaleckého posudku Josefa Jůna a hydrotechnického posouzení, které předložila osoba zúčastněná na řízení. S takovým postupem se však Nejvyšší správní soud nemůže ztotožnit a považuje jej za zcela nesprávný, z čehož pramení nezákonnost napadeného rozsudku.

[41] Krajský soud je v řízení před soudem ve smyslu výše citovaného § 52 s. ř. s. oprávněn rozhodovat, jaké důkazy provede a rovněž může provést i důkazy jiné než navržené. Jestliže však provede důkaz znaleckým posudkem, je povinen jej posoudit podle hledisek, jež nastínila shora citovaná judikatura (v podrobnostech viz zejména odst. [34] a [35]). Pokud při tomto posouzení dospěje k závěru o nedostacích či neúplnostech znaleckého posudku co do jeho formálních vad či má pochybnosti o jeho věcné správnosti, není oprávněn jej bez dalšího odmítnout a označit za *de facto* nepoužitelný (a už vůbec ne s oněmi dehonestujícími závěry, jak učinil v nynějším případě krajský soud), a nahradit jej vlastním „odborným“ názorem opřeným o úvahy jiného v řízení předloženého znaleckého posudku obsahujícího oponentní závěr. Sám krajský soud totiž nedisponuje takovými odbornými znalostmi, aby byl schopen tuto vlastní odbornou úvahu učinit. Ostatně, pokud by tomu tak bylo, nebylo by třeba žádný znalecký posudek vyhotovovat a soud by mohl obornou činnost znalce zastoupit či nahradit.

[42] Jinými slovy, pokud má krajský soud ke znaleckému posudku, který provedl jako důkaz, výhrady ať již po formální či věcné stránce (co do úplnosti závěrů či jiných nejasností), je povinen v souladu s § 127 odst. 2 o. s. ř. znalci uložit, aby podal vysvětlení, posudek doplnil nebo jinak odstranil jeho nedostatky, resp. tohoto znalce vyslechnout. Jedná-li se pak o dva rovnocenné znalecké posudky předložené účastníky řízení či osobami zúčastněnými na řízení, jež se týkají téže odborné otázky a jsou ve vzájemné kolizi, je krajský soud povinen (nelze-li tyto rozpory odstranit prostřednictvím výsledků znalců či doplněním znaleckých posudků) sám ustanovit znalce za účelem zpracování revizního znaleckého posudku, v němž by spornou odbornou otázku opět posoudil a vyjádřil se i k odborným znaleckým závěrům již podaných a vzájemně rozporných posudků. Takto však krajský soud, jak výše uvedeno, nepostupoval.

[43] K jednotlivým „vadám“ znaleckého posudku znalce Ing. Wicherka, které mu vytkl krajský soud v napadeném rozsudku; dále Nejvyšší správní soud dodává následující. Krajský soud vyslovil, že i pouhý laik si je vědom nutnosti měření výškového usazení stavby od určitého pevného bodu, což podle něj tento znalec nerespektoval. Zjevně tedy krajský soud přehlédl, že Ing. Vladislav Wicherek za tento pevný bod ve svém posudku označil úroveň projektovaného stavu -0,00, který krajský soud nazývá „kótou“. I přes neprovedení přesných měření na pozemku osoby zúčastněné na řízení (které bez jejího souhlasu provést nemohl), tento znalec provedl místní šetření, byť krajský soud v napadeném rozsudku uvádí opak. Závěry, k nimž na základě mu dostupných podkladů zjistil, znalec Ing. Wicherek také odůvodnil, a přestože pravdivě uvedl, že v posudku uvedené údaje jsou z důvodu neumožnění přístupu na pozemek osoby zúčastněné na řízení pouze orientační, byl schopen na základě mu dostupných podkladů dospět k závěru o tom, že mezi projektovaným a skutečným výškovým umístěním stavby existuje rozpor. Nutno dodat, že tento znalecký posudek obsahoval doložku vyplývající z § 127a o. s. ř. Znalec si tedy byl vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku.

[44] Měl-li tedy přes vše právě uvedené krajský soud za to, že ze znaleckého posudku znalce Ing. Wicherka není zřejmé určení pevného bodu, k němuž vztáhl své posudkové závěry, nebo měl-li za to, že měření provedl znalec nepřesně či neúplně, bylo jeho povinností tohoto znalce vyzvat k odstranění těchto nejasností či doplnění potřebných a chybějících skutečností tak, aby mohl závěry uvedeného znalce konfrontovat s protichůdnými závěry obsaženými ve znaleckém posudku znalce Josefa Jůna. Naopak

pokračování

nebylo možné postupovat tak, jak učinil krajský soud a izolovaně vybrat jeden z posudků jako „ten lepší“ či věrohodnější, ale bylo třeba zabývat se tím, z čeho znalec Jůn dovozuje ony pevné body, od nichž odvozuje výškové umístění stavby, pokud tyto nevyplývají z projektové dokumentace, jak shodně s krajským soudem potvrdil i žalovaný ve svém vyjádření. Jedná-li se tedy o tvrzený rozpor ve výškovém umístění stavby oproti projektové dokumentaci pro ohlášení stavby, které by také mohlo ovlivňovat odtokové poměry v dané lokalitě, zejména sousední nemovitosti stěžovatelů, bylo třeba tyto sporné skutečnosti, tedy i určení pevného bodu, k němuž se toto výškové usazení stavby posuzuje, vymezit zcela nepochybně a bezrozporně. Bylo to zjevně stěžejní pro další posudkové závěry.

[45] Nejvyšší správní soud má za to, že tyto otázky (chybné výškové osazení stavby v terénu a vliv této skutečnosti na sousední nemovitosti) nemohl krajský soud nahradit svojí vlastní neodbornou úvahou, byť učiněnou na základě domněnky, že se jedná o „schopnost laika“ doplněnou o zcela nesprávný závěr o tom, že znalecký posudek znalce Ing. Wicherka je „cár papíru.“ Již jen pro uvedené bylo třeba se rozpory v obou znaleckých posudcích pečlivě zabývat a pokusit se případné rozpory v nich obsažené odstranit výše již naznačenými postupy (doplnění znaleckého posudku, výslech znalce, revizní znalecký posudek). Je třeba vycházet z toho, že žádný z uvedených dvou znaleckých posudků není nadřazený druhému, nýbrž se jedná o důkazní prostředky se stejnou důkazní silou. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že co do rozsahu podkladů, nálezů i posudkového závěru jsou oba znalecké posudky zcela souměřitelné. Pokud k nim tedy krajský soud takto rovnocenně nepřistupoval a naznačeným způsobem se s rozpornými závěry v nich obsaženými nevypořádal, jsou jeho závěry o absenci zkrácení práva stěžovatelů nečinností žalovaného nesprávné, neboť jsou založeny na vadném dokazování.

[46] Jedná-li se pak o hydrotechnické posouzení, jehož závěry si krajský soud také přisvojil, nutno zohlednit, že se jedná o odborné posouzení, tedy o důkazní prostředek mající povahu prosté listiny, nikoliv znaleckého posudku se všemi jeho atributy. S krajským soudem tak nyní lze souhlasit ve vztahu k tomuto důkazu pouze v tom, že pokud by měly být posuzovány hydrologické poměry v dané lokalitě v důsledku určitého výškového usazení stavby, bylo by na místě k této otázce oslovit znalce s příslušnou odborností, kterou však nemá ani jeden ze znalců, jejichž posudky v řízení jako důkaz provedeny byly. Nicméně problematika hydrologických poměrů v dané lokalitě může být teprve důsledkem vyplývajícím z nesprávného výškového usazení stavby, která dosud nebyla spolehlivě zodpovězena, jak shora uvedeno.

[47] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že hydrotechnické posouzení, o které krajský soud také opírá své závěry, nelze stavět co do v něm vyjádřených odborných závěrů na roveň znaleckému posudku, a je třeba na něj nahlížet jako na listinu, byť vyhotovenou subjektem, který se dané odborné problematice věnuje; nikoliv však jako znalec přinejmenším v souzeném případě. Při jejím vyhotovení tedy zpracovatel tohoto posouzení není vázán povinnostmi, které znalci vyplývají ze zákona při jejich znalecké činnosti (v podrobnostech viz zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, účinný do 31. 12. 2020). Již pro uvedené je třeba přistupovat k hodnocení v něm obsažených odborných otázek s vědomím těchto podstatných skutečností, které odlišují znalecký posudek od vyjádření soukromého subjektu, byť majícího znalost v určitém oboru. Tedy hydrotechnické posouzení je třeba při dokazování hodnotit s vědomím toho,

že se jedná o listinný důkaz zachycující určitý názor soukromého subjektu (byť odborný), nikoliv o znalecký posudek.

[48] Nejvyšší správní soud dále nepřehlédl, že v odst. 27. napadeného rozsudku krajský soud uvádí, že v dané věci měl být proveden znalecký posudek spíše znalcem z oboru vodního hospodářství. Jak již uvedeno, ani Ing. Vladislav Wicherek, ani Josef Jůna znalci z daného oboru nejsou. Měl-li tedy krajský soud za to, že pro posouzení věci je potřeba odborných závěrů znalce právě z tohoto jiného oboru, než pro který mají odbornost oba znalci, jejichž posudky se v řízení zabýval, pak měl takového znalce s příslušnou odborností (zde zřejmě v oboru vodního hospodářství) sám ustanovit, považoval-li to pro posouzení věci za právně významné z pohledu otázek, jež mu přísluší v řízení řešit.

[49] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že krajský soud se v procesu dokazování dopustil pochybení, jelikož při existenci dvou v řízení provedených znaleckých posudků, jejichž závěry byly vzájemně rozporné, se nepokusil nejasnosti jednoho z nich, které dovodil, odstranit ať již výsledkem znalce, či požadavkem na doplnění tohoto znaleckého posudku, nebo zadáním zpracování revizního posudku, který by vzájemné rozpory stávajících posudků vyjasnil. Svým postupem tak bez zjevného důvodu upřednostnil jeden z posudků (znalce Jůna), aniž pro to měl jakoukoliv oporu. Nejvyšší správní soud hodnocení posudku znalce Ing. Wicherka jako posudku nepřezkoumatelného nesdílí, neboť jeho obsah je zřejmý, srozumitelný a má také všechny formální náležitosti, které zákon na znalecký posudek klade, včetně doložky podle § 127a o. s. ř. Jak shora uvedeno, důkazní síla obou zmíněných posudků je shodná. Vyjádřil-li dále krajský soud názor, že posouzení vlivu výškového usazení stavby na odtokové poměry s vlivem na sousední nemovitosti může posoudit znalec z jiného oboru (vodního hospodářství), než pro jaké mají odbornost znalci Ing. Wicherek a Jůn, pak mohl takový posudek nechat zpracovat k tomu ustanoveným znalcem, považoval-li zodpovězení této otázky za právně významné pro své rozhodnutí. Ani to však neučinil. Krajský soud tedy řízení o žalobě zatížil vadami, jež mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[50] Kromě právě uvedeného se dále krajský soud bude zabývat i tím, zda k naplnění předpokladů pro ochranu před nezákonným zásahem ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 As 108/2019-39 nedošlo již v souvislosti s postupem žalovaného, který na základě podnětů stěžovatelů, jež jsou součástí správního spisu, těmto v přípisu ze dne 4. 10. 2017 sdělil, že shledal podmínky pro zahájení řízení o nařízení odstranění stavby, avšak následně bez toho, aniž by na místě stavby provedl jakýkoliv úkon k ověření skutkového stavu věci, stěžovatelům sdělil, že toto řízení zahajovat nebude (s ohledem na sdělení osoby zúčastněné na řízení, že zjištěné nedostatky stavby již odstranila).

[51] Dalšími stížnostními námitkami se z právě uvedených důvodů Nejvyšší správní soud zabývat nemohl, neboť dospěl-li k závěru, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, nebylo možné usuzovat na důvodnost či nedůvodnost námitek ve vztahu k naplnění podmínek ochrany před nezákonným zásahem, jestliže výsledkem bezvadného procesu by mohlo dojít k jinému rozhodnutí krajského soudu. To platí shodně i pokud jde o námitky ve vztahu k nákladům řízení za právní zastoupení žalovaného.

pokračování

[52] Nejvyšší správní soud přes vše výše uvedené považuje za potřebné dodat, že pokládá za zásadně nepřipustné, aby se krajský soud způsobem, jak výše uvedeno, zcela nepatřičně a nepřiměřeně kriticky vyjadřoval ke znaleckému posudku znalce Ing. Wicherka předloženého stěžovateli. Je to právě krajský soud, který má při rozhodování i odůvodnění svých rozhodnutí k věci přistupovat „s chladnou hlavou“ a s projevem úcty a respektu nejen k osobám, jež se spolu s ním přímo podílejí na řízení a jeho průběhu, ale i k těm, kteří na řízení „participují“ nepřímě, jako právě i znalec, který podává písemný znalecký posudek. V opačném případě totiž krajský soud v důsledku vlastního nekorektního postupu ztrácí svoji autoritu, která mu jinak jako nestrannému rozhodci sporu náleží.

VI.

[53] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 části věty první před středníkem s. ř. s. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[54] Krajský soud tedy v posuzované věci napraví vytčené vady dokazování, a to buď výsledkem znalce Ing. Wicherka k odstranění nejasností či neúplností jím podaného znaleckého posudku, pokud takové dovodí, popřípadě i výsledkem znalce Jůna, vyvstane-li tato potřeba v řízení. V případě, že nedojde k souladu mezi oběma dosud v řízení provedenými znaleckými posudky, ustanoví ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., znalce za účelem zpracování revizního znaleckého posudku, resp. nechá vypracovat znalecký posudek znalce z oboru pro věc vhodnějšího, je-li to pro posouzení věci potřeba. Poté o věci nově rozhodne, tedy bude se opětovně zabývat naplněním podmínek ochrany před nezákonných zásahem správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s., a to i s přihlédnutím ke všem závěrům, které vyplývají z rozsudku rozšířeného senátu č. j. 6 As 108/2019-39.

[55] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu